

Matt Talbot, Terry Nelson 2014 (www.abbey-roads.blogspot.com)

Matt Talbot **van alcoholist tot heilig man**

Deel 7: Laatste jaren

In 1923 werd Matt ziek. Hij werd twee keer in het ziekenhuis opgenomen, van 19 juni tot 17 juli en van 10 september tot 17 oktober. Eén van de behandelend artsen, Henry Moore, constateerde in juni nier- en hartproblemen en adviseerde Matt zich te laten opnemen. Matt ging met tegenzin akkoord. Deze arts verklaarde later bij het kerkelijk onderzoek naar Matts leven:

“Ik kreeg de indruk dat hij nogal onverschillig stond tegenover zijn kwaal en dat hij bereid was alles te accepteren wat God hem zou geven. In het ziekenhuis gedroeg hij zich als een voorbeeldige patiënt, op een heilige manier. Ik dacht eerst dat hij een godsdienstige zonderling was. Ik ontdekte dat hij veel geld weggaf aan anderen en had de indruk dat hij zelf te weinig at.”

Matt was kortademig, had daardoor moeite met traplopen en slapen.

De zuster op de ziekenzaal, M. Veronica Frost, vertelde dat Matt op bed met zijn gezicht naar de muur lag en dat ze de indruk had dat hij bad, onverschillig voor wat er om hem heen gebeurde. Toen Matt weer wat kon rondlopen, bad hij de rozenkrans maar op zo'n manier dat de kralen voor anderen niet zichtbaar waren. Boven in het gebouw was een kapel. Hartpatiënten waren verplicht om toestemming te vragen als ze daar met de lift naartoe wilden. Daardoor wist deze zuster dat Matt vaak naar de kapel ging. Omdat hem was verboden te knielen zat hij stil en bewegingloos op de achterste stoel.

Toen Matt op 27 oktober 1923 werd ontslagen uit het ziekenhuis, was hij nog niet in staat te werken. In die tijd was er bij ziekte geen aanspraak op enige uitkering, laat staan doorbetaling van loon. Hij werd financieel ondersteund door de broeders van St Vincent de Paul en door enkele vrienden. Financieel had hij het erg krap, hij kon net de huur en wat eten kopen maar had niet meer de mogelijkheid donaties aan anderen of de kerk te doen.

Kort na Pasen 1925 verscheen Matt weer voor een gesprek met mr. Kelly, één van de leidinggevendenden bij T. & C. Martin, om zijn baan terug te krijgen, of een klein pensioen. Bovendien zou Matt recht hebben op dezelfde loonsverhoging als de andere arbeiders hadden gehad. Matts collega Paddy Laird wachtte Matt na het gesprek op om te horen hoe het was gegaan:

“Ik vroeg hem hoe het ging. Hij zei dat hij had gevraagd waarom hij niet dezelfde loonsverhoging kreeg als de anderen maar dat Kelly had gezegd “Je noemt jezelf toch geen werkmans?”. Toen vroeg Matt hem om een klein pensioen, genoeg om de huur van mijn kamer te betalen, en hij zei dat T. & C. Martin het zich niet kon veroorloven een pensioen te geven aan alle werknemers. Op dat moment ging Matt zitten en begon te huilen. Toen hij rustiger werd, vroeg ik of er nog meer was gezegd. Matt vertelde: “hij zei tegen me “jij rookt en drinkt niet. We kunnen je geen pensioen geven maar we kunnen je wel de baan teruggeven die je had voor je ziek werd”.” Matt vrolijkte wat op, maar het trof me dat Matt zeker was dan iedereen dacht. Hij kwam de volgende dag terug en iedereen verwelkomde hem. Toen hij het loon voor de eerste week kreeg, liet hij missen opdragen als dank voor het feit dat hij weer in dienst was genomen.”

Matt wist niet dat na zijn gesprek met Kelly, de mannen met wie hij werkte collectief naar Kelly's kantoor gingen en duidelijk maakten dat zij wilden dat Matt de rest van zijn leven in dienst zou blijven, of – als hij zou moeten stoppen – een pensioen zou moeten krijgen op grond van zijn lange dienstverband en de wijze waarop hij had gewerkt.

Het werk was hard. De mannen moesten sjouwen met zware balken. Matt had altijd een stootkussen op zijn schouders, deels omdat van de balken teer kon afdruipen, deels omdat zijn schouders zo afhingen dat balken en planken er gemakkelijk af zouden glijden. Nadat Matt was teruggekomen zorgden zijn collega's er onopvallend voor dat Matt – inmiddels een zwakke, oude man - niet teveel gewicht op zijn schouders nam. Vanaf zijn terugkeer bij T. & C. Martin tot zijn dood heeft Matt geen enkele werkdag gemist.

Op 31 mei en 1 juni 1925 was het koud en nat. De week erna werd het uitzonderlijk heet. Zondag 7 juni werd Drievuldigheidszondag gevierd. Matt was zonder enige twijfel van plan deze dag te vieren met het bijwonen van talloze missen. De maand ervoor was hij zeventig geworden. Matt ging in de hitte op weg naar St. Saviour's, de kerk van de Dominicanen, voor de mis van tien uur. In Granby Lane, vlak bij de kerk, stortte Matt in. De mensen die hem vrijwel direct hielpen, zagen dat hij al was overleden. Er werd een priester gehaald, die bij het lichaam bad. Daarna werd Matts lichaam overgebracht naar het mortuarium van het Jervis Street Ziekenhuis. Toen het lichaam daar werd onderzocht, vond men onder de kleding bewijs van de boetedoening door Matt. Eén van de medewerkers verklaarde hierover:

“Ik knipte zijn kleding door met een schaar, toen ik een ketting met grotere schakels vond die om het lichaam was gewonden. Er was ook een ketting onder de knie, zo geplaatst dat het hem bij knielen veel pijn moet hebben gedaan. Hij had een koord onder de andere knie.”

Ook vonden ze een ketting om één arm, en een koord om de andere. De mannen riepen zr. Ignatius erbij en toonden haar de kettingen. Zij heeft hier later over verklaard.

Toen later bekend werd dat Matt op deze wijze boete deed, was iedereen verbaasd. Niemand, behalve mogelijk één van zijn zussen die soms voor Matt een ketting moest kopen, en zijn biechtvaders, wisten ervan. Als Matt niet zo onverwacht was gestorven zou deze boetedoening wellicht nooit bekend zijn geworden. Ook voor de tijd waarin Matt stierf was deze boetedoening uitzonderlijk, en het is wellicht hierdoor dat later het levensverhaal van Matt in korte tijd zo bekend is geworden.

Aanvankelijk had men geen idee wie de dode was. In een krant, de Irish Independent van 8 juni, werd vermeld dat daags ervoor een oudere man was ingestort op Granby Lane en naar Jervis Street ziekenhuis was gebracht waar werd geconstateerd dat hij was overleden. De man droeg een tweed pak, maar er was niets waaraan hij geïdentificeerd kon worden.

Op zondag avond ging Matts zus Susan Fylan naar de politie om hem op te geven als vermist. Een eerste belronde leverde niets op. 's Nachts nam de politie kennelijk toch contact op met het Jervis Street ziekenhuis want in de vroege maandagochtend belde de politie Susan met de vraag naar het ziekenhuis te gaan. Hier identificeerde ze haar broer, en bevestigde dat de bij hem gevonden kettingen door hem werden gedragen.

Op 10 juni werd het lichaam van Matt overgebracht naar de Xaveriuskerk. Een dag later, op Sacramentsdag 1925, werd hij begraven op het Glasnevin-kerkhof.

Een citaat van Matt:

Hoezeer verlang ik ernaar dat U, Jezus, heerst in mijn hart.